

Arrest

nr. 147 657 van 12 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, dat van Nederlandse nationaliteit zou zijn, op 16 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging en tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van 27 januari 2015 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, treedt op in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind, waarvan zij verklaart dat het kind van Nederlandse nationaliteit is.

Op 25 juli 2014 wordt in naam van de minderjarige zoon van de verzoekende partij een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend in hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

Eveneens op 25 juli 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in haar hoedanigheid van ascendent van een EU onderdaan, met name haar minderjarige Nederlandse zoon.

Op 23 januari 2015, met kennisgeving op 27 januari 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de zoon van de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging, onder de vorm van een bijlage 20. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 25/07/2014 werd ingediend door: Naam: B., J.G.J. (...), Nationaliteit: Nederland; Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: Amsterdam, Identificatienummer in het Rijksregister (...) verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd :

Reden van de beslissing (2):

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Voor het minderjarige kind werd op 25.07.2014 een aanvraag ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 50§2,4° van het KB van 08.10.1981). Ter staving van deze aanvraag werden meerdere documenten voorgelegd waaronder: een kopie van het Nederlands paspoort (minderjarige) een geboorteakte, de toestemming van de vader (J.O.B. (...)) om bij de moeder (G.D. (...)) in België te verblijven, een verklaring van lidmaatschap bij De Voorzorg (dd. 23/04/2014), de arbeidsovereenkomst van de moeder (onbepaalde duur A.F. (...)) BVBA met ingang op 01/09/2014) en de loonfiche van september 2014.

Op basis van de documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en tweede lid en art. 50, §2,4° te kunnen genieten. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De voorgelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches kunnen niet als actueel beschouwd worden. Uit onderzoek van het dossier is immers gebleken dat de aangeleverde bewijzen van tewerkstelling van mevrouw G. (...) achterhaald zijn.

Uit de gegevens van de RSZ databank (zie dossier) is gebleken dat haar tewerkstelling op 30/09/2014 werd beëindigd. Nergens uit het dossier kan blijken dat zij na deze datum opnieuw aan de slag is gegaan. De verdere regelmaat van de bestaansmiddelen is bijgevolg niet aangetoond. Bijkomend wordt in het tweede lid van dit wetsartikel toegelicht dat de bestaansmiddelen minimaal ter waarde moeten zijn van het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast. Zo blijkt mevrouw drie minderjarige kinderen ten laste te hebben (B.J.G.J. (...), G.A.A. (...) N.N. (...) en G.G.G. (...) N.N.(...)). Nergens uit het dossier kan blijken dat zij na 30/09/2014 opnieuw aan het werk is gegaan. Hieruit moet besloten dat er bij gebrek aan tewerkstelling elk toekomstperspectief aangaande de beschikbaarheid van bestaansmiddelen ontbreekt. Evenmin worden er bewijzen geleverd dat het kind via de moeder nog over andere inkomsten kan beschikken. Mogelijk ontvangt de moeder voor haar kinderen thans kinderbijslag in België, echter daar worden geen bewijzen van voorgelegd. Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat men verblijfsrecht zou kunnen ontfen aan kinderbijslag. De kinderbijslag kan immers niet als een 'inkomen' worden beschouwd, het is een bedrag door dat de Belgische overheid wordt voorzien om zijn ontwikkeling te vrijwaren. Gewoonweg veronderstellen dat er wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen wordt beschikt om in het levensonderhoud te voorzien is geen optie. Een verblijf van meer dan drie maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, kan op basis van de elementen in het dossier, aan het minderjarige kind, niet worden toegekend.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling op dit ogenblik geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient

gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan de mevrouw G.D. (...) (NN: (...)) het bevel te geven om de genaamde B., J.G.J. (...) ,geboren te Amsterdam, op (...), van Nederlandse nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of naar de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven."

Op 27 januari 2015, met kennisgeving diezelfde dag, wordt aan de verzoekende partij een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan G.D. (...) geboren te Obuasi op (...) van Ghanese nationaliteit verblijvende te (...) bevel gegeven om de genaamde B., J.G.J. (...) geboren te Amsterdam, op (...) van Nederlandse nationaliteit verblijvende te (...) binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of alwaar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven.

REDEN VAN MAATREGEL:

Art 7,al.1.2°: de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. ZIE VOORZIJDEN BIJLAGE 20

Deze beslissing is overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing."

Op 23 januari 2015, met kennisgeving op 27 januari 2015, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris met betrekking tot de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie die op 25/07/2014 werd ingediend door: G., D. (...) Nationaliteit: Ghana ; Geboortedatum: (...) , Geboorteplaats: Obuasi, Identificatienummer in het Rijksregister: (...) verblijvende te (...) om de volgende reden geweigerd :

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht van het minderjarige kind van betrokkene (B., J.G.J. (...)), in functie van wie zij de aanvraag indiende, werd geweigerd gezien zij niet voldeed aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980.

Hierdoor kan art. 40bis §2, 4° (wet 15.12.1980) geen toepassing meer vinden. Betrokkene kan haar dochter helemaal niet meer komen vergezellen of vervoegen, gezien zij zelf het verblijfsrecht niet kan genieten. De aanvraag is eigenlijk zonder voorwerp geworden.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig artikel 52,§4, vijfde lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Op 26 maart 2015 wordt in naam van de zoon van de verzoekende partij opnieuw een aanvraag voor een verklaring van inschrijving ingediend in zijn hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota met opmerkingen vraagt de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat zij eveneens het gelijkheidsbeginsel en artikel 17 van richtlijn 2004/38/EG geschonden acht.

Het middel luidt als volgt:

“De aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie werd aan eerste verzoekster geweigerd. De aanvraag voor een verklaring van inschrijving werd aan tweede verzoekster geweigerd.

Dat verzoeksters zich niet kunnen verzoenen met de motivering waarom hen deze aanvragen werden geweigerd.

a) Aangaande het inkomen van eerste verzoekster

Tweede verzoekster is het minderjarige kind van eerste verzoekster.

Dat bijgevolg het inkomen van eerste verzoekster van belang is om te kunnen bepalen of verzoekster over voldoende bestaansmiddelen kunnen genieten.

Uit de bestreden beslissing van tweede verzoekster blijkt op onvoldoende wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoeksters gemaakt werd.

Uiteraard dient er niet ‘gewoonweg verondersteld te worden’ dat verzoeksters al dan niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Dat een duidelijk gebrek aan welwillendheid kan verweten worden aan verwerende partij!

Verwerende partij haalt zelf aan dat verzoekster een arbeidscontract en een loonfiche indiende.

Dat zij bijgevolg aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldeed en in eerste instantie de bewijzen van haar tewerkstelling gevoegd heeft.

Eerste verzoekster diende in de loop van de procedure alle documenten mbt haar tewerkstelling in die zij op dat moment kon voorleggen: namelijk een arbeidscontract en een loonfiche.

Dat verzoekster steeds van goede wil is geweest en alles volgens de geldende regelgeving heeft gedaan.

Het is onbegrijpelijk dat men haar verwijt dat zij de geijkte procedure gevolgd heeft!

Het is flagrant onredelijk van verwerende partij om te stellen dat het onmogelijk zou zijn om de huidige financiële situatie na te gaan!

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde loonfiche en arbeidscontract niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing neemt.

Gelieve in de bijlage een schrijven van DVZ terug te willen vinden waarin men de mogelijkheid geeft het dossier verder aan te vullen. (zie stuk 4).

DVZ schendt flagrant het gelijkheidsbeginsel door in het ene dossier wel de mogelijkheid te geven het dossier aan te vullen en in het andere dossier niet!

Dat de bestreden beslissing bovendien getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Men stelt zonder enig onderzoek dat ‘nergens uit het dossier kan blijken dat zij na deze datum opnieuw aan de slag is gegaan’.

Dat verzoekster ondertussen zwanger is en omwille van medische problemen niet tewerkgesteld kan worden.

Gelieve in de bijlage een verklaring van Dr. DV te vinden die onder andere het volgende stelt (Zie stuk 3):

“ Heden is zij zwanger en heeft als verwikkeling zware veneuze insufficiëntie met dikke en pijnlijke onderste ledematen. Daardoor kan zij niet meer werken.”

Dat verzoekster zeker niet de intentie heeft ten laste te vallen van de Belgische Staat, zij is echter in de fysieke onmogelijkheid om te werken!

Verwerende partij heeft hier echter op geen enkele manier enig onderzoek naar verricht, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Men verwijst in algemene termen naar het administratief dossier. Eerste verzoekster werd echter op geen enkele manier gecontacteerd om haar situatie toe te lichten.

Indien zij deze kans had gehad, had zij de nodige stukken kunnen voorleggen, waaruit blijkt dat zij wel degelijk onafhankelijk van de Staat leeft.

Gelieve in de bijlage (stuk 10) stukken terug te willen vinden die bewijzen dat verzoekster financieel bijgestaan wordt door een vriend, nu zij zelf in de onmogelijkheid is om te werken.

Dat het dan ook onredelijk is van verwerende partij om hier geen onderzoek naar te verrichten en zonder enig onderzoek het verblijfsrecht van verzoekster te beëindigen.

DVZ dient het dossier grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken!

Men faalt erin dit te doen!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeksters grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Dat het onredelijk is van DVZ om onvoldoende rekening te houden met de reële situatie van eerste verzoekster! Dit maakt niet alleen een schending uit van de motiveringsplicht, maar eveneens van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Er werd immers geen individueel onderzoek verricht!

Dat DVZ de motiveringsplicht schendt door hier geen rekening mee te houden!

Bovendien dient DVZ rekening te houden met het geheel van elementen! Eerste verzoekster heeft steeds gedaan wat ze kon om onafhankelijk van de Staat te kunnen leven.

Indien verwerende partij hier rekening mee had gehouden, zouden zij tot een andere conclusie gekomen zijn in het dossier.

De wetswijziging d.d. 08.07.2011 heeft strengere regels toegevoegd voor gezinshereniging.

Een van de voorwaarden betreft het inkomen van de partner. M.b.t. tot het inkomen werd het volgende gesteld:

- ☐ *De echtgenoot of partner moet bewijzen dat de gezinshereniger stabiele en toereikende bestaansmiddelen heeft. Dat is het geval wanneer de bestaansmiddelen gelijk zijn aan tenminste 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste). Momenteel bedraagt dit 1232,29 eur.*

Bij het beoordelen van de bestaansmiddelen:

- ☐ *houdt men rekening met hun aard en regelmatigheid*
- ☐ *wordt leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachtuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen*
- ☐ *wordt een werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de gezinshereniger bewijst dat hij actief werk zoekt Wanneer het gezinslid geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen zoals hierboven beschreven, moet de DVZ een behoefteanalyse maken van het gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag gezinshereniging zal dus niet automatisch geweigerd worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste)*

Dat er nergens in de wet wordt gesteld dat het inkomen moet voortvloeien uit een overeenkomst van onbepaalde duur of bepaalde duur.

Het enige dat wordt gesteld als voorwaarde is het hebben van 120 % van het leefloon.

In casu heeft eerste verzoekster dit in het verleden steeds gehad.

In zijn arrest wees de Raad van State erop dat deze kwantitatieve benadering van een vast bedrag voor minimumbestaansmiddelen niet verenigbaar is met de Gezinsherenigingsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Chakroun.

Daarin stelde het Hof dat de lidstaten , bij het opleggen van een inkomenvereiste, geen afbreuk mogen doen aan het nuttig effect van de richtlijn, namelijk de bevordering van de gezinshereniging: “Aangezien de omvang van de behoeften van persoon tot persoon sterk kan verschillen, moet deze bevoegdheid bovendien aldus worden uitgelegd dat de lidstaten wel een bepaald referentiebedrag kunnen vaststellen, maar niet dat zij een minimum inkomen kunnen bepalen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan, zonder concrete beoordeling van de situatie van iedere aanvrager

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ieder dossier individueel onderzocht dient te worden.

Dat in casu dit niet gedaan is en artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, op grond waarvan verzoeksters om gezinshereniging vroegen en dat stelt dat elk dossier individueel moet behandeld worden, geschonden is!

Dat het dan ook geen redelijk argument is om de aanvraag van verzoeksters te weigeren.

b) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeksters wel degelijk goed geïntegreerd zijn in België.

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na dit te onderzoeken!

Dat DVZ met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van DVZ onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van DVZ m.b.t. de aanvragen van verzoeksters dragen de beslissingen niet.

Dat DVZ bij het nemen van de beslissingen op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissingen t.a.v. verzoeksters, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schenden aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeksters niet correct heeft beoordeeld en onredelijk tot haar besluit gekomen is en bovendien geen rekening heeft gehouden met alle feitelijke gegevens in dit dossier.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeksters dan ook de vernietiging vragen van de bestreden beslissingen."

3.1.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het eerste middel het volgende op:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat uit de beslissing betreffende tweede verzoekster onvoldoende blijkt hoe de afweging inzake de bestaansmiddelen gemaakt werd.

Verzoekende partij kan hierbij geenszins gevolgd worden; haar beschouwingen missen elke grondslag.

De verwerende partij laat gelden dat in de bestreden beslissing uitvoerig wordt gemotiveerd om welke reden verzoekende partij geen verblijfsrecht als beschikker over voldoende bestaansmiddelen kan worden toegekend:

"Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie: Voor het minderjarige kind werd op 25.07.2014 een aanvraag ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art 502,4 van het KB van 08.10.1981). Ter staving van deze aanvraag werden meerdere documenten voorgelegd waaronder: een kopie van het Nederlands paspoort (minderjarige) een geboorteakte, de toestemming van de vader (J.O.B. (...)) om bij de moeder (G.D. (...)) in België te verblijven, een verklaring van lidmaatschap bij De Voorzorg (dd. 23/04/2014), de arbeidsovereenkomst van de moeder (onbepaalde duur A.F. (...) BVBA met ingang op 01/09/2014) en de loonfiche van september 2014.

Op basis van de documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen

overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en tweede lid en art. 50, §2,40 te kunnen genieten.

Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De voorgelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches kunnen niet als actueel beschouwd worden. Uit onderzoek van het dossier is immers gebleken dat de aangeleverde bewijzen van tewerkstelling van mevrouw G. (...) achterhaald zijn.

Uit de gegevens van de RSZ databank (zie dossier) is gebleken dat haar tewerkstelling op 30/09/2014 werd beëindigd. Nergens uit het dossier kan blijken dat zij na deze datum opnieuw aan de slag is gegaan. De verdere regelmaat van de bestaansmiddelen is bijgevolg niet aangetoond. Bijkomend wordt in het tweede lid van dit wetsartikel toegelicht dat de bestaansmiddelen minimaal ter waarde moeten zijn van het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast. Zo blijkt mevrouw drie minderjarige kinderen ten laste te hebben (B.J.G.J. (...), G.A.A. (...) N.N. (...) en G.G.G. (...) N.N.(...)). Nergens uit het dossier kan blijken dat zij na 30/09/2014 opnieuw aan het werk is gegaan. Hieruit moet besloten dat er bij gebrek aan tewerkstelling elk toekomstperspectief aangaande de beschikbaarheid van bestaansmiddelen ontbreekt. Evenmin worden er bewijzen geleverd dat het kind via de moeder nog over andere inkomsten kan beschikken. Mogelijk ontvangt de moeder voor haar kinderen thans kinderbijslag in België, echter daar worden geen bewijzen van voorgelegd. Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat men verblijfsrecht zou kunnen ontlenen aan kinderbijslag. De kinderbijslag kan immers niet als een 'inkomen' worden beschouwd, het is een bedrag door dat de Belgische overheid wordt voorzien om zijn ontwikkeling te vrijwaren.

Gewoonweg veronderstellen dat er wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen wordt beschikt om in het levensonderhoud te voorzien is geen optie. Een verblijf van meer dan drie maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, kan op basis van de elementen in het dossier, aan het minderjarige kind, niet worden toegekend." (onderlijning toegevoegd)

Verzoekende partij is werkelijk niet ernstig waar zij poogt voor te houden dat zij 'steeds van goede wil is geweest en alles volgens de geldende regelgeving heeft gedaan'. Verzoekende partij ontkent noch weerlegt dat de moeder haar tewerkstelling beëindigd werd op 30.09.2014, en er geen bewijzen van verdere tewerkstelling noch van andere inkomsten werden voorgelegd.

Evenmin is verzoekende partij ernstig waar zij poogt voor te houden dat de gemachtigde van de staatssecretaris verzoekster had moeten uitnodigen om nog bijkomende stukken voor te leggen.

Het komt uiteraard aan de vreemdeling zelf toe om alle stukken die zij nuttig acht in het kader van de ingediende aanvraag, voor te leggen. Geenszins dient de gemachtigde van de staatssecretaris, die vaststelt dat de voorgelegde stukken niet volstaan, verzoekende partij eerst uit te nodigen om bijkomende stukken voor te leggen, bij gebreke waarvan een weigeringsbeslissing zou worden genomen.

Het voorgaande temeer verzoekende partij bij de bijlage 19 uitdrukkelijk verzocht binnen de drie maanden bewijzen van bestaansmiddelen voor te leggen.

Verzoekende partij neemt haar eigen wensen voor werkelijkheid, doch kan hierbij niet worden gevolgd. Geenszins diende eerste verzoekster te worden uitgenodigd om bijkomende stukken voor te leggen; er kan geen schending van het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel worden weerhouden.

Zie ook:

"De bewijslast van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust bij de verzoekende partij." (R.v.V. nr. 135.997 dd. 09.01.2015)

"De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust bij de aanvrager zelf, die alle elementen moet aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen. In de bijlage 19ter die werd afgeleverd aan verzoekster ter gelegenheid van haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, werd het volgende gesteld:

(...)

Verzoekster behoorde derhalve te weten dat de door haar naar voor te brengen stukken minstens een indicatie moesten bevatten van de tijdsduur van de relatie waarop zij zich beroept en kan dus niet voorhouden dat men haar uitdrukkelijk had moeten attent maken dat eventueel voorgelegde foto's gedateerd zouden moeten zijn, zoals zij thans meent te kunnen doen. (R.v.V. nr. 119.003 dd. 17.02.2014)

"Bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, staat het de aanvrager vrij alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Evenwel volgt uit deze vaststelling niet dat verweerder gehouden is zonder meer elke vorm van bewijs te aanvaarden als zijnde en afdoende bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van een relatie. Het komt aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke

Integratie en Armoedebestrijding toe om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen. Hij beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.” (R.v.V. nr. 126.021 dd. 23.06.2014)

Verzoekende partij verwijst naar een schrijven van Dienst Vreemdelingenzaken in een ander dossier, doch maakt hiermee geenszins een schending van het gelijkheidsbeginsel aannemelijk. Zij blijft in gebreke om aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden gelijk zijn, quod non. Om die reden kan geen schending worden aangenomen.

Waar verzoekende partij verder voorhoudt dat zij intussen opnieuw zwanger is, kan dit vanzelfsprekend geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing waarin terecht wordt gemotiveerd dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat tweede verzoekster (via haar moeder) over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Verder dient te worden opgemerkt dat ook geen rekening kan worden gehouden met bijkomende stukken die pas voor het eerst aan het verzoekschrift gevoegd worden, doch waarop verzoekende partij zich niet beroepen heeft vooraleer de bestreden beslissing genomen werd.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Terwijl er in casu geen sprake is van een beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij, doch van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoekende partij kan niet dienstig anders pogen voor te houden.

Waar verzoekende partij verder allerlei beschouwingen uit inzake het inkomen van de partner, raakt dit kant noch wal. Tweede verzoekster heeft immers een aanvraag van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen ingediend, en er blijkt geen partner te zijn (ook niet voor eerste verzoekster trouwens, die zelf een aanvraag had ingediend in functie van haar dochter).

Terwijl verzoekende partij evenmin niet kan worden gevolgd waar zij meent dat nergens in de wet een voorwaarde wordt gesteld dat het inkomen moet voortvloeien uit een arbeidsovereenkomst van bepaalde of onbepaalde duur. In de bestreden beslissing wordt zulks ook nergens gesteld. Wel wordt terecht gemotiveerd dat verzoekende partij als bewijzen van de voldoende bestaansmiddelen een arbeidsovereenkomst en loonfiches van de moeder heeft voorgelegd, doch deze tewerkstelling achterhaald is, en voor het overige geen bewijzen worden voorgelegd.

De verwijzing naar het arrest Chakroun is evenmin relevant, nu dit op geen enkele manier ter zake doet. Nergens in de bestreden beslissingen (noch in de wetsartikelen waarop deze beslissingen gesteund zijn), worden immers een referentiebedrag opgelegd. Verzoekende partij haar kritiek heeft geen betrekking op de concrete motieven van de bestreden beslissing.

Waar zij nog voorhoudt dat geen individueel onderzoek zou zijn gebeurd, staaft verzoekende partij dit geenszins, terwijl het tegendeel blijkt uit de terechte en uitvoerige motieven van de bestreden beslissingen.

Tot slot voert verzoekende partij nog een schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2004/38/EG, doch laat zij na aan te tonen dat dit artikel directe werking zou hebben in de Belgische rechtsorde en maakt zij evenmin aannemelijk dat zij voldoet aan de voorwaarden van dit artikel.

Het eerste onderdeel van verzoekende partij haar middel, dat kennelijk enkel tegen de beslissing genomen t.a.v. tweede verzoekster gericht was, kan dan ook geenszins worden aangenomen.

In een tweede onderdeel van het eerste middel houdt verzoekende partij voor dat met alle elementen van het dossier rekening dient te worden gehouden, en uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeksters wel degelijk goed geïntegreerd zijn in België. Naar inzichten van verzoekende partij ontkent DVZ dit ook niet, doch wordt nagelaten dit te onderzoeken.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij haar beschouwingen volkomen falen. Geenszins diende de gemachtigde van de staatssecretaris in de in casu bestreden beslissingen te motiveren inzake de integratie van verzoekende partij. Immers wordt wat eerste verzoekster betreft vastgesteld dat haar aanvraag gesteund is op tweede verzoekster, doch deze zelf geen verblijfsrecht heeft bekomen; terwijl inzake tweede verzoekster werd vastgesteld dat niet voldaan is aan de voorwaarde van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen, ofschoon de aanvraag in die hoedanigheid werd ingediend.

Er kan niet worden ingezien hoe een beweerde integratie afbreuk zou kunnen doen aan voormelde vaststellingen. Verzoekende partij laat na aan te tonen op grond van welke wetsartikel de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing zou dienen te motiveren inzake de integratie van verzoekende partij.

Haar beschouwingen missen juridische en feitelijke grondslag.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar artikel 3 van de wet van 29.07.1991, laat verweerder gelden dat dit artikel de formele motiveringsplicht betreft.

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Terwijl uit de bovenstaande uiteenzetting blijkt dat de kritiek van verzoekende partij die de inhoud van de motivering, en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, evenmin kan worden aangenomen.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft geheel terecht een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, en dit zowel t.a.v. eerste als t.a.v. tweede verzoekster. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde hierbij overeenkomstig de geldende regelgeving, het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel inclusief. Terwijl de bestreden beslissingen ten genoegde van recht gemotiveerd werden.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissingen. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Uit de bewoordingen van het eerste middel blijkt dat zij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat op 25 juli 2014 in naam van de minderjarige zoon van de verzoekende partij een aanvraag voor een verklaring van inschrijving werd ingediend in hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Naar aanleiding van deze aanvraag werd met betrekking tot de bestaansmiddelen een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met ingang van 1 september 2014 en een loonfiche voor de maand september 2014 met betrekking tot de verzoekende partij voorgelegd.

Het administratief dossier bevat echter tevens een uittreksel uit de Dolsis databank waaruit blijkt dat de verzoekende partij slechts was tewerkgesteld van 1 tot 30 september 2014. Er werden geen andere documenten voorgelegd waaruit blijkt dat zij zou zijn tewerkgesteld.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij weigert een verblijf van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen toe te kennen omdat “Op basis van de documenten in het dossier kan echter niet worden vastgesteld dat de minderjarige aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 en tweede lid en art. 50, §2, 4° te kunnen genieten. Overeenkomstig art. 40, §4, eerste lid, 2° dient een beschikker aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken om te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De voorgelegde arbeidsovereenkomst en loonfiches kunnen niet als actueel beschouwd worden. Uit onderzoek van het dossier is immers gebleken dat de aangeleverde bewijzen van tewerkstelling van mevrouw G. (...) achterhaald zijn.

Uit de gegevens van de RSZ databank (zie dossier) is gebleken dat haar tewerkstelling op 30/09/2014 werd beëindigd. Nergens uit het dossier kan blijken dat zij na deze datum opnieuw aan de slag is gegaan. De verdere regelmaat van de bestaansmiddelen is bijgevolg niet aangetoond. Bijkomend wordt in het tweede lid van dit wetsartikel toegelicht dat de bestaansmiddelen minimaal ter waarde moeten zijn van het bedrag onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend en dat bij de beoordeling van de bestaansmiddelen rekening moet gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waaronder de aard en regelmaat van het inkomen, alsook de gezinslast. Zo blijkt mevrouw drie minderjarige kinderen ten laste te hebben (B.J.G.J. (...), G.A.A. (...) N.N. (...) en G.G.G. (...) N.N.(...)). Nergens uit het dossier kan blijken dat zij na 30/09/2014 opnieuw aan het werk is gegaan. Hieruit moet besloten dat er bij gebrek aan tewerkstelling elk toekomstperspectief aangaande de beschikbaarheid van bestaansmiddelen ontbreekt. Evenmin worden er bewijzen geleverd dat het kind via de moeder nog over andere inkomsten kan beschikken. Mogelijk ontvangt de moeder voor haar kinderen thans kinderbijslag in België, echter daar worden geen bewijzen van voorgelegd. Bovendien kan bezwaarlijk gesteld worden dat men verblijfsrecht zou kunnen ontfangen aan kinderbijslag. De kinderbijslag kan immers niet als een 'inkomen' worden beschouwd, het is een bedrag door dat de Belgische overheid wordt voorzien om zijn ontwikkeling te vrijwaren. Gewoonweg veronderstellen dat er wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen wordt beschikt om in het levensonderhoud te voorzien is geen optie. Een verblijf van meer dan drie maanden, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, kan op basis van de elementen in het dossier, aan het minderjarige kind, niet worden toegekend."

Deze motivering vindt steun in het administratief dossier en wordt door de verzoekende partij niet weerlegd. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat zij niet kan begrijpen waarom haar zoon geen verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen werd toegekend nu zij niet weerlegt dat zij slechts één maand was tewerkgesteld en geen bewijzen voorlegt dat zij buiten deze periode werd tewerkgesteld of andere inkomsten dan uit tewerkstelling genoot.

Waar de verzoekende partij stelt dat het onredelijk is om te stellen dat het onmogelijk zou zijn haar huidige financiële situatie na te gaan en zij voorhoudt dat haar niet de mogelijkheid werd geboden om haar dossier aan te vullen, dient er in de eerste plaats op te worden gewezen dat de bewijslast in het kader van een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden op de aanvrager rust, en dat het de aanvrager toekomt alle informatie die hij nuttig acht aan de verwerende partij over te maken. Daarnaast blijkt uit het aanvraagformulier bijlage 19 dat de verwerende partij uitdrukkelijk verzocht "binnen de drie maanden (...) volgende stukken over te leggen: bewijzen van bestaansmiddelen". Bovendien toont zij niet aan dat zij op enige wijze werd belemmerd om het dossier aan te vullen, evenmin blijkt dit uit het administratief dossier. Zij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij zonder enig onderzoek zou hebben besloten dat nergens uit het dossier blijkt dat zij niet opnieuw aan het werk is gegaan. Immers kwam het haar zelf toe deze informatie, voor zover deze zou bestaan en waarbij kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij zelfs in haar verzoekschrift geen bijkomende tewerkstelling aanvoert, over te maken aan de verwerende partij.

In zoverre zij het gelijkheidsbeginsel geschonden acht omdat de verwerende partij in bepaalde dossiers de mogelijkheid zou geven om het dossier verder aan te vullen terwijl dat in hun geval niet zou zijn gebeurd, wordt erop gewezen dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot een algemene bewering zonder aan te tonen dat zij zich in een gelijkaardige situatie zou bevinden als in een concrete zaak, waarvan zij eveneens nalaat deze te specificeren. De verzoekende partij toont niet in concreto aan dat er in casu sprake zou zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel.

Waar de verzoekende partij in haar eerste middel, verwijzend naar een doktersattest in bijlage, opwerpt dat zij zwanger zou zijn en omwille van medische problemen niet tewerkgesteld kan worden, dient de Raad erop te wijzen dat de verzoekende partij de verwerende partij niet kan verwijten bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening te hebben gehouden met informatie waarvan zij ten tijde van het nemen van deze beslissingen niet was op de hoogte gesteld. Om dezelfde reden kan geen rekening worden gehouden met het aan het verzoekschrift toegevoegde stuk waaruit zou blijken dat de verzoekende partij financieel zou worden bijgestaan door een vriend. Voor het overige geeft zij niet aan met welke stukken geen rekening zou zijn gehouden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen.

Het feit dat de verzoekende partij niet de intentie zou hebben om ten laste te vallen van de Belgische staat doet geen afbreuk aan de in de eerste bestreden beslissing onderbouwde vaststelling dat haar

zoon niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en betreft bovendien een loutere bewering.

Voorts kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden “*met het geheel van elementen*”, waarbij zij overigens nalaat aan te tonen op welke manier een andere, niet gespecificeerde benaderingswijze aanleiding zou hebben gegeven tot een andere beslissing.

Waar de verzoekende partij verwijst naar de wetswijziging van 8 juli 2011 die strengere regels zou hebben toegevoegd voor gezinshereniging en zij een betoog opzet omtrent de voorwaarde betreffende “*het inkomen van de partner*”, is dit onderdeel van het betoog niet dienstig nu een aanvraag werd ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en er nergens sprake is van gezinshereniging met een partner.

Tevens werd nergens gesteld dat het inkomen moet voortvloeien uit een overeenkomst van al dan niet onbepaalde duur en evenmin wordt in de bestreden beslissingen een referentiebedrag opgelegd, zodat deze onderdelen van het betoog irrelevant zijn, net als de verwijzing naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie. Dergelijke kritiek heeft zoals de verwerende partij terecht opmerkt geen betrekking op de motieven van de bestreden beslissingen.

Voorts stelt de verzoekende partij verkeerdelijk dat er een einde wordt gemaakt aan het verblijfsrecht, terwijl een aanvraag werd gedaan voor een verblijf van meer dan drie maanden. Daarnaast diende de verwerende partij in het kader van genoemde aanvraag allerminst te motiveren inzake de integratie van de verzoekende partij en kan niet worden ingezien hoe de voorgehouden integratie afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissingen. Bovendien heeft de verwerende partij een belangenafweging gemaakt door te stellen dat er geen objectieve belemmeringen worden aangetoond om in het land van herkomst het gezinsleven verder op te bouwen en te wijzen op het gegeven dat er geen sprake is geweest van een rechtmatig verblijf.

Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot theoretische en algemene beschouwingen die niet vermogen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van het redelijkheidsbeginsel.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 17 van richtlijn 2004/38/EG, moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De verzoekende partij

toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van genoemde bepaling niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“III.2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoeksters menen dat de beslissingen een inbreuk uitmaken op grond van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing van tweede verzoekster blijkt dat verwerende partij weet heeft van het feit dat eerste verzoekster moeder is van drie kinderen.

Desondanks heeft verwerende partij hier geen rekening mee gehouden in de bestreden beslissingen, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissingen.

Dat eerste verzoekster een bevel om het grondgebied mocht ontvangen en tweede verzoekster een bevel tot terugbrenging.

Wat beoogt verwerende partij hiermee?

Dient eerste verzoekster haar kinderen achter te laten en terug te keren naar Ghana? Dient tweede verzoekster, amper 3 jaar oud, alleen naar Nederland te reizen en er te verblijven?!

Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332). De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “ recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

“Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Eerste verzoekster kan haar kinderen onmogelijk achterlaten en tweede verzoekster kan onmogelijk moederziel alleen naar Nederland.

Hun integratie, hun langdurig verblijf en het feit dat tweede verzoekster hier naar school gaat, wegen zwaarder door.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn. Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormen zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient hun recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoeksters wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken!

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhouden en samen een effectieve gezinscel vormen.

Hoe kunnen zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als eerste verzoekster terug dient terug te keren naar Ghana, tweede verzoekster moederziel alleen terug moet naar Nederland en de twee andere kinderen in België achterblijven!

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken niet redelijk te verantwoorden is met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010 (zie stuk 5):

“Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een ‘rechtmatige’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont; dat het tweede middel in die mate gegrond is.”

De bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt mbt het gezinsleven van verzoeksters!

Het is voor dit gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in een ander land een gezinsleven te hebben!

Dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissingen.

DVZ dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen!

Bovendien is het voor verzoeksters niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissing? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer of een terugbrenging een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Dit gezin mag niet uit elkaar gehaald worden!”

3.2.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het tweede middel het volgende op:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 8 EVRM. Zij houdt voor dat eerste verzoekster moeder is van drie kinderen, en dit niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij kennelijk uit het oog verliest dat eerste verzoekster (in eigen naam) een aanvraag van de verblijfskaart als moeder van tweede verzoekster heeft ingediend, die zelf een aanvraag van inschrijving als beschikker over voldoende bestaansmiddelen had ingediend.

Er werd daarentegen op 25.07.2014 geen aanvraag van de verblijfskaart ingediend door de andere kinderen van eerste verzoekster. In haar aanvraag van 25.07.2014 heeft verzoekster zich ook niet beroepen op haar andere twee kinderen.

Zodoende diende er dan ook geen beslissing te worden genomen nopens niet-ingediende aanvragen van de andere twee kinderen van eerste verzoekster, en dienden deze evenmin te worden vermeld in de beslissing die slechts betrekking heeft op de aanvraag van eerste verzoekster van 25.07.2014.

Verweerder laat verder gelden dat artikel 8 EVRM ook geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt:

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht” (RVV, nr. 8.469, 07.03.2008).

Het komt toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter om in zoverre een schending van artikel 8 EVRM wordt aangevoerd, te onderzoeken of de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen.

In casu slaagt verzoekende partij er niet in een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken. Zij verwijst naar haar twee andere kinderen, doch toont niet aan dat deze kinderen hetzij de Belgische nationaliteit hadden, hetzij op het ogenblik van de bestreden beslissing over een verblijfsrecht in België zouden beschikken.

Zodoende houdt de bestreden beslissing geen scheiding in tussen verzoekende partij die een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, en haar twee minderjarige kinderen die evenmin over een verblijfsrecht in België beschikken.

Verzoekende partij haar betoog dat zij deze kinderen niet in België kan achterlaten, faalt volkomen.

Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij in België een beschermenswaardig gezinsleven leidt, nu zij niet aantoonst dat haar gezinsleden wel legaal in België zouden verblijven en hier over een verblijfsrecht zouden beschikken.

Verweerder laat volledigheidshalve nog gelden dat de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Zij toont niet aan dat zij samen met haar kinderen, die evenmin over een verblijfsrecht in België beschikken (t.a.v. tweede verzoekster werd een bevel tot terugbrenging genomen), niet kan terugkeren naar haar herkomstland of een ander land waar zij vermag te verblijven, en aldaar haar gezinsleven met deze kinderen verder kan uitoefenen.

De loutere bewering van verzoekende partij dat haar kinderen in België geïntegreerd zijn en hier langdurig verblijven, kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. Het voorgaande temeer deze andere kinderen geboren zijn in 2010 en 2013 (cf. de vermeldingen in de bijlage 20 die t.a.v. tweede verzoekster genomen werd), terwijl tweede verzoekster in 2011 geboren werd in Amsterdam (Nederland), en zij niet over enige verblijfsrecht in België beschikken.

In de bijlage 20 die t.a.v. tweede verzoekster genomen werd, wordt bovendien uitdrukkelijk gemotiveerd dat “na afweging van de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling anderzijds, waarbij dient gewezen te worden op de omstandigheid dat er nooit sprake is geweest van rechtmatig verblijf in hoofde van het kind en het feit dat er geen objectieve belemmeringen zijn aangetoond om in het land van herkomst verder op te groeien en een gezinsleven op te bouwen, wordt het niet onredelijk geacht om aan mevrouw G.D. (...) (...) het bevel te geven om de genaamde B., J.G.J. (...), geboren te Amsterdam op (...), van Nederlandse nationaliteit, binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is of naar de plaats waar het kind legaal kan binnenkomen en verblijven”.

Verzoekende partij weerlegt deze motivering geenszins; zij gaat er niet eens op in.

Het staat verzoekende partij vrij om voor zichzelf en haar andere kinderen (in zoverre deze niet de Nederlandse nationaliteit hebben) een verblijfsaanvraag in Nederland in te dienen in functie van haar minderjarige dochter die over de Nederlandse nationaliteit beschikt (met name tweede verzoekster); zij toont niet aan dat dit onmogelijk zou zijn.

Geenszins kan er in hoofde van de Belgische Staat een positieve verplichting worden weerhouden, nu noch eerste en tweede verzoekster noch de andere kinderen van eerste verzoekster over een definitief verblijfsrecht in België beschikken.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

In casu verwijst de verzoekende partij naar de band die ze heeft met haar drie minderjarige kinderen waarmee zij in België verblijft om daaruit af te leiden dat er sprake is van een gezinsleven. Gelet op de elementen uit het administratief dossier kan er in casu aangenomen worden dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu vragen de verzoekende partij en haar zoon een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er hinderpalen aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. De verzoekende partij geeft enkel aan dat zij met haar drie minderjarige kinderen een gezinscel vormt en dat van haar onmogelijk kan worden verwacht dat zij haar kinderen achterlaat, terwijl haar zoon op zijn beurt naar Nederland zou moeten gaan, het land waarvan hij de nationaliteit heeft. De verzoekende partij toont niet aan dat de twee andere minderjarige kinderen een verblijfsrecht in België hebben en evenmin dat zij haar niet kunnen vergezellen. Evenmin heeft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij tot gevolg dat zij naar Ghana dient terug te keren. De verzoekende partij toont niet aan dat zij, samen met de andere kinderen, haar zoon niet naar Nederland zou kunnen vergezellen en desgevallend daar een aanvraag in te dienen voor een verblijfstitel. Waar zij wijst op hun langdurig verblijf in België, de integratie die dit met zich mee zou hebben gebracht en het schoolgaan van haar zoon, dient te worden opgemerkt dat dit loutere beweringen betreft. Voorts maakt zij haar bewering dat het *"quasi onmogelijk (is om in een ander land een gezinsleven te hebben)"* niet aannemelijk.

Het feit dat zij geen gevaar zou vormen voor de openbare orde doet geen afbreuk aan het voorgaande. Er kan worden opgemerkt dat een afweging in de zin van artikel 8, lid 2 van het EVRM zich niet opdringt nu er geen sprake is van een voortgezet verblijf, zoals hoger werd verduidelijkt.

In zoverre de verzoekende partij de verwerende partij verwijt nagelaten te hebben te motiveren inzake het risico op schending van artikel 8 van het EVRM, meent de Raad dat de bewoordingen van artikel 8 van het EVRM geen formele motiveringsplicht inhouden zodanig dat de bestreden beslissing geen uitdrukkelijke motivering daaromtrent moet bevatten.

Met betrekking tot het privéleven worden geen andere elementen aangevoerd. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van “het IVRK”, meer bepaald van de artikelen 7, 9, 28 en 29 van Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het middel luidt als volgt:

“Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land” Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De kinderen van eerste verzoekster hebben het recht om hun moeder te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”

De kinderen hebben een recht op een relatie met hun moeder, die alleenstaand is en de zorg van haar kinderen alleen op zich neemt, verzoekster kan niet terugkeren naar Ghana!

Eerste verzoekster is een alleenstaande moeder. Zij kan haar kinderen onmogelijk aan hun lot overlaten!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

“1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.”

Dat het duidelijk is dat de kinderen van eerste verzoekster het recht hebben een band met de moeder te onderhouden, en dat ze die kans ook moeten kunnen krijgen! Eens te meer daar eerste verzoekster alleenstaand is en alleen instaat voor de opvoeding van haar kinderen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld!

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

DVZ dient rekening te houden met de kinderen van eerste verzoekster en faalt erin dit te doen!

Het feit dat de kinderen van eerste verzoekster niet vermeld staan op de beslissing, zorgt er bovendien reeds voor dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

Dit werd immers reeds verschillende malen bevestigd door uw Raad:

Arrest nr. 97 183 dd. 21.02.2013 stelt het volgende (zie stuk 6): "De Raad stelt evenwel vast dat noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden opgemaakt of worden vastgesteld dat in casu een evenwichtige en redelijke beoordeling werd gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van verzoeksters minderjarige dochter.

De verwerende partij blijft voorts in gebreke om dit aan te tonen in haar nota met opmerkingen, daar zij zich beperkt tot de opmerking dat de eerste bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekster en niet op haar minderjarig kind.

In de mate dat verwerende partij aldus van mening is dat er geen terdege rekening moest worden gehouden met het hoger belang van de minderjarige dochter, en in de mate dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de vereiste beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, is een schending van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing."

Ook arrest nr. 136 751 van 21.01.2015 stelde onlangs nog het volgende:

"Noch uit de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoekers' kinderen. Ze worden zelfs niet op de bestreden beslissingen vermeld.(...) Waar in aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissingen geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van de kinderen van verzoekers, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

Dat het duidelijk is dat eerste verzoekster de kans moet krijgen om de opvoeding van haar kinderen op zich te nemen, en dat een eventuele repatriëring naar Ghana een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van de kinderen.

Dit vormt wel degelijk een flagrante schending van art 8 van het EVRM!

Uit de bestreden beslissing blijkt echter op geen enkele manier dat hier rekening mee gehouden is. Dit is dan ook onaanvaardbaar!

Bovendien zullen art 28 en 29 van het IVRK eveneens geschonden worden, indien de bestreden beslissingen niet vernietigd zullen worden!

Tweede verzoekster heeft het recht op onderwijs. Zij loopt momenteel school in België. Zij moet minstens de kans krijgen om het schooljaar af te maken en kan België niet in de loop van het schooljaar verlaten.

Immers art 28 en art 29 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Dat het duidelijk is dat tweede verzoekster het recht heeft op onderwijs, en dat het die kans ook moet kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind toegang heeft tot onderwijs, toch weigert DVZ hier rekening mee te houden in het nemen van hun beslissingen!

Het kind van verzoekster gaat naar school en volgt hier een opleiding. Zij verdient minstens een kans om het schooljaar af te maken.

Hier wordt met het welzijn van het kind gespeeld in de meest negatieve zin!

Hoe kan zij trouwens terugkeren naar Nederland?! Zij is amper 3 jaar oud en haar vader heeft haar opvoeding aan eerste verzoekster overgelaten. Zij kan nergens terecht!

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissingen dus ook niet redelijk te verantwoorden zijn.

Dat verzoeksters erop willen wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoeksters in zijn geheel onderzocht moeten worden.

Alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten over te maken moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: het langdurig en legaal verblijf van verzoeksters in België, gezins- en economische situatie, het feit dat tweede verzoekster hier naar school gaat, sociale en culturele integratie in België, het gebrek aan banden met het herkomstland en het feit dat een eventuele terugkeer art 8 van het EVRM en art 7,9,28 en 29 van het IVRK zou schenden.

Dat het onredelijk is van DVZ om deze elementen niet in overweging te nemen en 'gewoon' een bevel af te leveren."

3.3.2. De verwerende partij merkt met betrekking tot het eerste middel het volgende op:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van 'het IVRK4. In de uiteenzetting van het derde middel verwijst zij naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en naar de artikelen 7 en 9 van het IVRK.

Verweerder laat vooreerst gelden dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat de artikelen 7 en 9 van het IVRK directe werking zouden hebben.

Bij gebreke van directe werking van deze artikelen in de Belgische rechtsorde, kan de schending hiervan niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Zie ook:

"3.3.4 Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 5, 7 en 18 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). De bepalingen van het Kinderrechtenverdrag hebben ook niet tot gevolg dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet hun geldingskracht zouden verliezen.

Er dient daarnaast te worden gesteld dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verhindert het ouderlijk gezag uit te oefenen ten opzichte van zijn kind en naar evenredigheid van zijn middelen te zorgen voor de huisvesting, het levensonderhoud, het toezicht, de opvoeding en de opleiding van zijn kind. De naleving van deze verplichtingen vereist niet dat verzoeker op het Belgisch grondgebied aanwezig is." (R.v.V. nr. nr. 51 831 van 29 november 2010, www.rvv-cce.be)

En ook:

“In zoverre verzoekende partij zich beroept op art. 9 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden gesteld dat deze bepaling wat de geest, de inhoud en de bewoordingen betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering m.o.o. precisering of vervollediging noodzakelijk is. deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekende partij kan de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (R.v.St. nr 76.554 dd. 21.10.1998, R.v.St. nr. 97.206 dd. 28.06.2001).” (R.v.V. nr 5.925 dd. 18.01.2008)

De bestreden beslissing onzegd de kinderen van verzoekende partijen, die geen van allen over een definitief verblijfsrecht in België beschikken, ook niet om verder door hun moeder verzorgd te worden.

Verzoekende partij verwijzen naar een arrest van het EHRM van 28.06.2011 in de zaak Nunnez t. Noorwegen, doch zij toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden gelijkaardig zijn. Zo beschikken de kinderen van verzoekende partij niet over een definitief verblijfsrecht in België.

Verweerder herhaalt dat het verzoekende partij vrij staat om, gezien de Nederlandse nationaliteit van tweede verzoekster, in Nederland een verblijfsaanvraag in te dienen voor haarzelf en haar andere kinderen en aldaar het gezinsleven verder uit te oefenen. Verzoekende partij toont niet aan dat zulks onmogelijk zou zijn.

Ook de verwijzing naar een arrest van 21.02.2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (noch naar een nog niet gepubliceerd arrest van 21.01.2015) is niet dienstig. Wederom betreft verzoekende partij deze rechtspraak niet op haar situatie, en toont zij niet aan dat de feitelijke omstandigheden gelijkaardig zijn. Het Belgisch recht kent bovendien geen precedentenrechtspraak.

Terwijl dient te worden benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht een weigeringsbeslissing heeft genomen, met een bevel om het grondgebied te verlaten t.a.v. eerste verzoekster en een bevel tot terugbrenging t.a.v. tweede verzoekster, en uit niets blijkt dat de andere kinderen van verzoekster, waarvan uitdrukkelijk melding gemaakt wordt in de bijlage 20 inzake tweede verzoekster, over enig verblijfsrecht in België zouden beschikken.

Geenszins kan worden voorgehouden dat het belang van de kinderen van eerste verzoekster zou inhouden dat aan verzoekende partij en haar kinderen, die geen van allen over een definitief verblijfsrecht in België beschikken, geen bevel om het grondgebied te verlaten zou mogen afgegeven.

Verzoekende partij voert andermaal de schending van artikel 8 EVRM aan, waaromtrent verweerder naar de uitvoerige bespreking van het tweede middel verwijst.

Er kan geen schending van artikel 8 EVRM noch van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook geen motiveringsplicht inhoudt, evenmin als artikel 8 EVRM.

Zie ook:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweemde gezinsleven met V(...) Y(...) I(...) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft. De verklaring d.d. 12 juni 2012 van mevrouw V(...) Y(...) I(...), die is opgenomen in het administratief dossier en die werd neergelegd in het kader van verzoekers aanvraag van 8 augustus 2012 om machtiging tot verblijf, bevat onvoldoende bewijs van een gezinsleven in België. Deze verklaring heeft immers een gesolliciteerd karakter en heeft dan ook geen objectieve bewijswaarde. Bovendien blijkt uit de verklaring van V(...) Y(...) I(...) dat zij woonachtig is te Dendermonde, terwijl de verzoeker blijkens

het onderhavige verzoekschrift en de stukken van het administratief dossier woonachtig is te Izegem, zodat vastgesteld moet worden dat de verzoeker en zijn beweerd partner alleszins niet samenwonen. Nu blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat hij in België een gezins- en familieleven heeft, kan hij zich niet dienstig beroepen op de bescherming van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Een schending van het genoemde artikel 74/13 wordt dan ook niet aangetoond.

Uit de bewoordingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet blijkt niet dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing tevens rekening dient te worden gehouden met het privé- of het sociaal leven van de betrokken vreemdeling. Het betoog van de verzoeker hieromtrent mist dan ook juridische grondslag." (R.v.V. nr. 91 663 van 19 november 2012, www.rvv-cc.ee.be, onderlijning toegevoegd)

Uit de bespreking van het tweede middel blijkt afdoende dat verzoekende partij noch haar gezinsleden over een verblijfsrecht in België beschikken, zodat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven dat enkel in België zou kunnen worden uitgeoefend.

Verzoekende partij verwijst verder nog naar de artikelen 28 en 29 IVRK voor wat tweede verzoekster betreft, doch laat andermaal na aan te tonen dat deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag directe werking hebben.

Terwijl tweede verzoekster geboren is op 20.09.2011 en op datum van de bestreden beslissing zodoende slechts 3 jaar en 4 maande oud is, en ook de andere kinderen van eerste verzoekster allen jonger zijn dan 5 jaar (want geboren op 09.06.2010 en 25.09.2013).

Het recht op onderwijs houdt geenszins in dat verzoekende partij hieruit een verblijfsrecht voor het Belgisch grondgebied kan putten. Verzoekende partij toont niet aan dat haar kinderen geen onderwijs kunnen verkrijgen in het land van herkomst of land van verblijf waar zij gemachtigd worden tot binnenkomst en verblijf. Wederom merkt verweerder op dat verzoekende partij niet aantoont dat het zo bv onmogelijk is om een verblijfsaanvraag in Nederland in te dienen, noch dat er geen scholing kan worden verkregen in Ghana.

Zie ook:

"Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252105 en 18454106, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) De Raad stelt vast dat verzoekers niet betogen dat er in hun land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen, evenmin betogen verzoekers dat hun minderjarige dochter gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden. Voorts houden verzoekers ook niet voor dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van de opleiding van hun dochter in hun land van herkomst onmogelijk maken en evenmin beweren verzoekers dat hun dochter, na onderwijs in België te hebben gevolgd, door haar opleiding in Kosovo verder te zetten onomkeerbare nadelige gevolgen zou lijden.

Verzoekers betogen wel dat het onderwijs in Kosovo ondermaats is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend indien het Onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Een schending van artikel 24 van de Grondwet of van artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM wordt niet aangetoond." (R.v.V. nr. 125.845 d.d. 20.06.2014)

Verzoekende partij toont geen schending aan van de door haar aangevoerde verdrags- en wetsartikelen, die deels niet eens op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Haar beschouwingen falen in rechte, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissingen.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.3.3. Wat artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag betreft, luidt deze bepaling als volgt:

"Artikel 7 Naam en nationaliteit

1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen de verwezenlijking van deze rechten in overeenstemming met hun nationale recht en hun verplichtingen krachtens de desbetreffende internationale akten op dit gebied, in het bijzonder wanneer het kind anders staattoos zou zijn."

Artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Scheiding kind van de ouders en recht op omgang

1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.
2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.
3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.
4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind, verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of, indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n)."

Artikel 28 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Artikel 28 Recht op onderwijs

1. De Staten die partij zijn, erkennen het recht van het kind op onderwijs, en teneinde dit recht geleidelijk en op basis van gelijke kansen te verwezenlijken, verbinden zij zich er met name toe:
 - a. primair onderwijs verplicht te stellen en voor iedereen gratis beschikbaar te stellen;
 - b. de ontwikkeling van verschillende vormen van voortgezet onderwijs aan te moedigen, met inbegrip van algemeen onderwijs en beroepsonderwijs, deze vormen voor ieder kind beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken, en passende maatregelen te nemen zoals de invoering van gratis onderwijs en het bieden van financiële bijstand indien noodzakelijk;
 - c. met behulp van alle passende middelen hoger onderwijs toegankelijk te maken voor een ieder naar gelang zijn capaciteiten;
 - d. informatie over en begeleiding bij onderwijs- en beroepskeuze voor alle kinderen beschikbaar te stellen en toegankelijk te maken;
 - e. maatregelen te nemen om regelmatig schoolbezoek te bevorderen en het aantal kinderen dat de school vroegtijdig verlaat, te verminderen.
2. De Staten die partij zijn, nemen alle passende maatregelen om te verzekeren dat de wijze van handhaving van de discipline op scholen verenigbaar is met de menselijke waardigheid van het kind en in overeenstemming is met dit Verdrag.
3. De Staten die partij zijn, bevorderen en stimuleren internationale samenwerking in aangelegenheden die verband houden met onderwijs, met name teneinde bij te dragen tot de uitbanning van onwetendheid en analfabetisme in de gehele wereld, en de toegankelijkheid van wetenschappelijke en technische kennis en moderne onderwijsmethoden te vergroten. In dit opzicht wordt met name rekening gehouden met de behoeften van ontwikkelingslanden."

Artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Onderwijsdoelstellingen

1. De Staten die partij zijn, komen overeen dat het onderwijs aan het kind dient te zijn gericht op:
 - a. de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind;
 - b. het bijbrengen van eerbied voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en voor de in het Handvest van de Verenigde Naties vastgelegde beginselen;
 - c. het bijbrengen van eerbied voor de ouders van het kind, voor zijn of haar gen culturele identiteit, taal en waarden, voor de nationale waarden van het land waar het kind woont, het land waar het is geboren, en voor andere beschavingen dan de zijne of de hare;

d. de voorbereiding van het kind op een verantwoord leven in een vrije samenleving, in de geest van begrip, vrede, verdraagzaamheid, gelijkheid van geslachten, en vriendschap tussen alle volken, etnische, nationale en godsdienstige groepen en personen behorend tot de oorspronkelijke bevolking;
e. het bijbrengen van eerbied voor de natuurlijke omgeving.

2. Geen enkel gedeelte van dit artikel of van artikel 28 mag zo worden uitgelegd dat het de vrijheid aantast van individuele personen en rechtspersonen, onderwijsinstellingen op te richten en daaraan leiding te geven, evenwel altijd met inachtneming van de in het eerste lid van dit artikel vervatte beginselen, en van het vereiste dat het aan die instellingen gegeven onderwijs voldoet aan de door de Staat vastgestelde minimumnormen.”

De Raad merkt op dat de artikelen 7, 9, 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet nuttig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206). Voorts duidt de verzoekende partij evenmin aan waarom het belang van het kind een verblijf in België vergt en niet een verblijf in haar land van nationaliteit (Nederland).

Daargelaten de vaststelling dat de aangehaalde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag geen rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet aantoonde dat een terugkeer van de zoon van de verzoekende partij naar het land van herkomst zou betekenen dat de gezinsleden van elkaar gescheiden zouden worden. Evenmin heeft het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij dit tot gevolg. Zij toont niet aan dat het onmogelijk is om samen met de twee andere kinderen naar Nederland te gaan. Temeer daar zij in het middel stelt dat de vader de opvoeding aan de verzoekende partij heeft overgelaten.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij haar kinderen niet meer zal kunnen verzorgen als gevolg van de bestreden beslissingen, nu deze geen scheiding van de gezinsleden met zich mee hoeven te brengen. Voorts kan worden opgemerkt dat niet werd aangetoond dat de kinderen van de verzoekende partij onderwijs genieten in België, laat staan dat zij tot dergelijke scholing – zo zij deze genieten – elders geen toegang zouden hebben.

Waar zij ten slotte verwijst naar het arrest Nunez tegen Noorwegen van het EHRM, laat zij na aan te tonen dat dit een vergelijkbare zaak is, zodat de verwijzing niet dienstig overkomt.

Het derde middel is, indien het al ontvankelijk is, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN